

Lopun ajan eksytyksiä

”Eikä ihme, tekeytyyhän itse Saatanakin valon enkeliksi. Ei siis ole mitenkään merkillistä, että hänen palvelijansa esiintyvät Jumalan asian palvelijoina. He saavat tekojensa mukaisen lopun.” (2. Kor. 11:14, 15.)

Avaintekstit:

Matt. 7:21-27;
Joh. 11:40-44;
1. Piet. 3:18;
1. Sam. 28:3-25;
Ef. 6:10-18.

Nykymaailmastamme on tullut kaiken yliluonnollisen ja mystisen sulatusuuni, ja Hollywood on toiminut prosessissa hyvänä avustajana, sillä siellä ei kaihdeta tehdä elokuvia uskonnollisista ja mystisistä teemoista, joita sekoitetaan keskenään yhdeksi suureksi valheiden ja eksytysten sekamelskaksi. Vanha valhe ”Ei, ette te kuole” (1. Moos. 3:4) on viimeisten vuosikymmenten aikana innoittanut myös joidenkin eniten luettujen kirjojen ja eniten katsottujen elokuvien syntymiseen. Sama valhe on myös monien suosittujen videopelien teemanä. Kieltämättä olemme Paholaisen lumotulla maaperällä ja alttiita ja kiusattuja hänen petoksilleen, joita tarjoillaan meille lukemattomissa eri muodoissa, joskus jopa tieteen arvostettuun kaapuun naamioituna.

Niin kutsutut kuolemanraajakokemukset ovat olleet yksi kaikkein petollisimmista ilmiöistä. Niissä ne, jotka ovat ”kuolleet”, virkoavatkin vielä henkiin ja kertovat väitetyistä kokemuksistaan kuoleman jälkeisestä elämästä. Monet ovat pitäneet tällaisia kokemuksia todisteina kuolemattomasta sielusta.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin lopun ajan eksytyksiä, muun muassa mystiikkaa, kuolemanraajakokemuksia, sielunvaellusoppia, nekromantiaa eli kuolleiden manaamista ja esi-isien palvontaa. Nämä ovat vaarallisia aihealueita, joista meidän tulee olla tietoisia ilman että asetamme itseämme alttiiksi näiden ilmiöiden vaikutuksille.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 10.12.2022

MYSTIIKKA

Mystiikan virtaukset ovat maailmassamme vahvoja. ”Mystiikka” on moniulotteinen käsite, johon sisältyy paljon erilaisia ajatuksia. Uskonnollisesta näkökulmasta katsottuna se viittaa yksilön ja Jumalan tai jonkin absoluuttisen todellisuuden väliseen yhteyteen, joka syntyy jonkinlaisen hengellisen kokemuksen tai transsin kautta. Tällainen on ominaista jopa joidenkin kirkkojen jumalanpalvelusmuotoille. Ilmiön muoto ja intensiteetti voivat vaihdella, mutta sen taipumuksena on aina syrjäyttää Jumalan kirjoitetun sanan auktoriteetti omilla subjektiivisilla kokemuksilla. Mystiikassa Raamattu menettää suuren osan opillisesta tehtävästään, ja kristityt jäävät omien kokemustensa varaan. Tällainen subjektiivinen uskonto ei tarjoa suojaa eksytyksiä vastaan, varsinkaan lopun ajan eksytyksiä.

Lue Matt. 7:21-27. Mitä hengellisen talomme rakentaminen ”kalliolle” tai ”hiekalle” tarkoittaa?

Postmodernissa kristillisessä maailmassa on vahva pyrkimys vähätellä raamatullisten oppien merkitystä ja ajankohtaisuutta. Niitä pidetään ikävinä, vanhentuneen uskonnon muodon kaikuina. Kristuksen *opetukset* korvataan *Kristuksen persoona* -argumenteilla siten, että esimerkiksi väitetään, ettei jokin raamatunkertomus voi olla totta, koska Jeesus, sellaisena kuin väittäjät hänet näkevät, ei olisi koskaan sallinut asioiden tapahtua niin kuin kertomuksessa on kirjoitettu. Henkilökohtaiset tunteet ja makuasiat ovat kriteereinä sille, kuinka Raamattua tulkitaan, ja jopa sille, että hylätään sellaisiakin asioita, joita Raamattu selvästi opettaa. Usein hylätyt asiat liittyvät kuuliaisuuteen Jumalaa kohtaan, mikä Jeesuksenkin sanojen mukaan on olennainen osa talon rakentamista kalliolle.

Ne, jotka ajattelevat, ettei sillä ole väliä, mitä he opillisesti uskovat, kunhan uskovat Kristukseen, ovat vaarallisilla vesillä. Katolisen kirkon inkvisiittorit, jotka tuomitsivat lukemattoman määrän protestantteja kuolemaan, uskoivat Kristukseen. Ne, jotka olivat karkottaneet pahoja henkiä Kristuksen nimessä (Matt. 7:22), uskoivat häneen. ”Yksi Paholaisen onnistuneimmista petoksista on käsitys, ettei ole väliä, mihin ihmiset uskovat. Hän tietää, että rakkaudessa omaksuttu totuus pyhittää vastaanottajansa, ja yrittää siksi jatkuvasti tarjota sen korvikkeeksi vääriä teorioita, taruja ja valheellista evankeliumia.” (ST nettiversio 616.)

KUOLEMAN- RAJAKOKE- MUKSET

Nykyajan suosituimpia väitteitä sielunkuolemattomuusteorian ”oikeaksi todistamiseksi” ovat ihmisten kuoleman-rajakokemukset. Kirjassaan *Life After Life: The Investigation of a Phenomenon – Survival of Bodily Death* (Atlanta, GA: Mockingbird, 1975) Raymond A. Moody, Jr. esittelee 5-vuotisen tutkimuksensa tuloksia. Tutkimuksessa kartoitettiin yli sadan sellaisen henkilön kokemuksia, jotka olivat olleet kliinisesti kuolleita, mutta virkosivat eloon. He väittivät nähneensä rakastavan valo-olennon ennen henkiin heräämistään. Tätä on pidetty ”kiinnostavana todisteena siitä, että ihmisen henki elää vielä kuoleman jälkeenkin” (takakansi). Vuosien mittaan on julkaistu useita samantapaisia kirjoja. (Katso 2. raamattutunti).

Lue 1. Kun. 17:22-24; 2. Kun. 4:34-37; Mark. 5:41-43; Luuk. 7:14-17 ja Joh. 11:40-44. Kuinka monessa tekstissä puhutaan tietoisesta olemassaolosta kuoleman aikana ennen ylösnousemusta? Miksi vastaus kysymykseen on tärkeä?

Nykykirjallisuudessa mainitut rajakokemukset ovat sattuneet ihmisille, joita on pidetty kliinisesti kuolleina, mutta jotka eivät ole olleet kuolleita kuten Lasarus, joka oli ollut kuolleena neljä päivää ja jonka ruumis jo mätäni (Joh. 11:39). Ei Lasarus sen paremmin kuin kukaan muukaan Raamatussa mainittu kuolleista herännyt sanonut mitään kuoleman jälkeisistä kokemuksistaan; ei paratiisista, kiirastulesta eikä helvetistä. Tämä on täydessä sopusoinnussa sen Raamatun opetuksen kanssa, että kuolleet eivät tiedä mitään (Saarn. 9:5).

Entä rajakokemukset, joista kuulemme? Jos hyväksymme Raamatun opetuksen kuolleiden tiedottomasta tilasta (Job 3:11-13; Ps. 115:17; Ps. 146:4, Saarn. 9:10), meille jää kaksi vaihtoehtoa: joko kokemukset ovat äärimmäisissä olosuhteissa tapahtuvia luonnollisia psykokeemiallisia hallusinaatioita tai ylikuonnollisia Paholaisen antamia eksytykokemuksia (2. Kor. 11:14). Paholaisen petos voi olla hyvä selitys, varsinkin kun jotkut ”rajalla käyneet” väittävät keskustelleensa kuolleiden sukulaistensa kanssa! Kyse voi olla molemmista.

Tällaisen eksytyksen vallitessa ja pettäessä monia on tärkeää pitäytyä Jumalan sanassa riippumatta siitä, millaisia Raamatun opetuksen vastaisia kokemuksia meillä tai muilla on.

JÄLLEEN- SYNTYMI- NEN

Pakanallinen käsitys kuolemattomasta sielusta tarjoaa perustan epäraamatulliselle jälleensyntymisen tai sielunvaelluksen teorialle. Jotkut suuret maailmanuskonnot ovat omaksuneet tämän teorian. Siinä missä useimmat kristityt uskovat, että kuoleman sielu asuu kuoleman jälkeen pysyvästi joko taivaassa tai helvetissä, jälleensyntymiseen uskovat ajattelevat, että kuoleman sielu käy läpi useita kuoleman ja jälleensyntymisen syklejä täällä maan päällä.

Joillekin jälleensyntyminen on hengellisen evoluution prosessi, jossa henki voi saavuttaa aina korkeampia tiedon ja moraalisuuden tasoja matkallaan kohti täydellisyyttä. Hindut uskovat, että ikuinen sielu käy läpi kuusi eri tietoisuuden etenemisen luokkaa tai elämän kiertokulun (samsaran) sykliä: vesieliöt, kasvit, matelijat ja hyönteiset, linnut, eläimet ja ihmiset (joihin myös taivaan asukkaat luetaan).

Lue Hepr. 9:25-28 ja 1. Piet. 3:18. Jos Jeesus kuoli vain kerran (Hepr. 9:28; 1. Piet. 3:18) ja samoin ihmiset kuolevat vain kerran (Hepr. 9:27), miksi silti jotkut itseään kristityiksi väittävät uskovat jonkinlaiseen jälleensyntymiseen?

Monet eivät usko siihen, mitä heidän *tulisi* uskoa, vaan siihen, mitä he *haluavat* uskoa. Jos jokin teoria tuo heidän olemassaoloonsa rauhaa ja lohtua, se riittää ratkaisemaan asian heidän osaltaan. Kuitenkaan ne, jotka ottavat Raamatun tosisaan, eivät voi millään hyväksyä jälleensyntymisen teoriaa.

Teoria on ristiriidassa Raamatun ylösnousemuksesta koskevan opetuksen kanssa (ks. 1. Tess. 4:13-18), kiistää opin armosta pelastumisesta uskomalla Jeesuksen Kristuksen sovityöhön (Ef. 2:8-10) ja tuo tilalle ihmisten teot.

Se on ristiriidassa Raamatun opetuksen kanssa siitä, että ikuinen kohtalomme päätetään ikuisiksi ajoiksi meidän tässä elämässämme tekemiemme valintojen perusteella (Matt. 22:1-14; Matt. 25:31-46).

Se myös vähättelee Kristuksen toisen tulemisen merkitystä ja tarpeellisuutta (Joh. 14:1-3).

Teorian mukaan meille on tarjolla kuoleman jälkeisiä mahdollisuuksia korjata elämän epäonnistumisia, mikä on sekin epäraamatullista (Hepr. 9:27).

Lyhyesti sanottuna kristillisessä uskossa ei ole minkäänlaista tilaa jälleensyntymisen ajatukselle.

NEKRO- MANTIA JA ESI-ISIEN PALVONTA

Sana ”nekromantia” tulee kreikan sanoista *nekros* (’kuollut’) ja *manteia* (’ennustus’). Muinaisista ajoista lähtien harrastettu nekromantia tarkoittaa oletettujen kuolleiden sielujen esiin manaamista, jotta niiltä saataisiin tietoa erityisesti tulevia tapahtumia koskien. Esi-isien palvonta taas on tapa kunnioittaa kuolleita esi-isiä, koska heitä pidetään edelleen perheenjäseninä, joiden henget voivat, näin uskotaan, vaikuttaa elävien asioihin. Nämä pakanalliset tavat voivat olla houkuttelevia niille, jotka uskovat kuolemattomaan sieluun ja kaipaavat kuolleita läheisiään.

Lue 1. Sam. 28:3-25. Mitä opetuksia kuolleiden kanssa kommunikoinnista saamme Saulin kokemuksesta En-Dorin meedionaisen kanssa?

Kaikki spiritistit, meediat, taikurit ja kuolleidenmanaajat muinaisessa Israelin pappisvaltiossa olivat Herralle kauhistus ja heidät piti tappaa kivittämällä (3. Moos. 19:31; 3. Moos. 20:6, 27; 5. Moos. 18:9-14). Lakia noudattaen Saul oli hävittänyt sellaiset Israelista (1. Sam. 28:3, 9).

Herran hylättyä Saulin tämä meni kuitenkin itse kanaanilaiseen En-Dorin kaupunkiin kyselemään meedionaista (1. Sam. 28:6, 7, 15; vrt. Joos. 17:11; Ps. 83:11). Hän pyysi tätä manaamaan esiin kuolleen profeetta Samuelin oletetun hengen, joka ilmestyi henkimanauksessa ja puhui hänelle (1. Sam. 28:13-19). Samuelia esittävä eksyttävä henki kertoi Saulille, että ”huomenna sekä sinä että poikasi olette minun luonani” (1. Sam. 28:19). Saulin kuolemaa ennustava eksyttävä henki oli vain ottanut Samuelin muodon, ja näin se vakuuttavasti vahvasti epäraamatullista teoriaa sielun luontaisesta kuolemattomuudesta. Kyseessä oli voimallinen petos. Saulin olisi pitänyt olla sen verran valveutunut, ettei sekaantuisi sellaiseen, minkä oli aiemmin tuominnut.

Myöhemmin profeetta Jesaja kirjoitti: ”Ja kun he sanovat teille: ’Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat’, niin eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleilta-ko elävien puolesta? ’Pysykää laissa ja todistuksessa!’ Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoitoa ole.” (Jes. 8:19, 20, VKR; ks. myös Jes. 19:3.)

Kuinka usein me paineiden alla teemme asioita, joiden tiedämme olevan väärin?

VAINAJA- HENGET JA MUUT ILMES- TYKSET

Nekromantiaa muistuttavia ilmiöitä ovat vainajahenkien ja muiden henkien ilmestymiset. Henget esiintyvät aiemmin kuolleina henkilöinä. Ne voivat esittää kuollutta perheenjäsentä, ystävää tai ketä tahansa. Sekä fyysinen ulkonäkö että ääni ovat hyvin samanlaisia kuin kyseisillä kuolleilla. Kaikkia näitä demonisia petoksia käytetään eksyttämään niitä, jotka eivät ole lujasti juurtuneita Jumalan sanaan. Ellen G. White varoittaa: "Kun nämä valehtelevat henget ilmestyvät apostoleina, he esiintyvät ristiriidassa sen kanssa, mitä apostolit Pyhän Hengen johtamina kirjoittivat." (ST nettiversio 658.) Ja vielä: "Tämän suuren petosdraaman huipentumana itse Paholainen ilmestyy Kristuksena." (ST nettiversio 735.)

Lue 2. Kor. 11:14, 15 ja Ef. 6:10-18. Minkä tulisi olla meidän suojamme tällaisia demonisia petoksia vastaan?

Apostoli Paavali varoittaa: "Emmehan me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan." (Ef. 6:12.) Voimme olla turvassa petoksilta vain pukeutumalla Jumalan täyteen taisteluväriin, jota Ef. 6:13-18 kuvailee.

Demonisten vainajahenkien ja muiden ilmestysten näkeminen voi olla pelottavaa ja petollista, mutta ilmestykset eivät voi johtaa harhaan niitä, joiden turvana on Jumala ja jotka ovat juurtuneita Jumalan sanaan. Opillisesta näkökulmasta katsottuna ne, jotka uskovat raamatulliseen oppiin ihmisten ehdollisesta kuolemattomuudesta, tietävät, että vainajahenkien ja muiden henkien kanssa kommunikoiminen on demonista alkuperää ja että sellainen tulee Jumalan voimallisessa armossa hylätä. Riippumatta siitä, kuinka vahva, vakuuttava ja näennäisesti aito jokin ilmestys on, meidän on seisottava vahvoina siinä opetuksessa, että kuolleet nukkuvat haudoissaan.

Kuvittele, että menettäisit rakkaasi, ja sitten uskoisit, että tämä henkilö ilmestyy sinulle, osoittaa sinulle rakkautta ja kertoo, kuinka paljon hän kaipaa sinua ja, että hän on nyt paremmassa paikassa. Jos ihminen ei pane täyttä luottamustaan siihen, mitä Raamattu opettaa kuolleiden tilasta, kuinka helppo hänen onkaan langeta tällaiseen petokseen. Varsinkin kun hän *haluaa* uskoa siihen.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Evangelism* s. 602–609 ja *Confrontation* s. 86–93.

Eräs yhtiö väittää kehittävänsä teknologiaa, joka sallii meidän ottaa yhteyttä kuolleisiin ”tekstiviestien, puheluiden ja videopuheluiden välityksellä”. Kutsuen kuolleita postmateriaalisiksi henkilöiksi, yhtiön nettisivut väittävät, että ihmiset kuollessaan vain siirtyvät ”toiseen ikuisuuden vaiheeseen”, mutta ”säilyttävät tietoisuutensa, identiteettinsä ja aikaisemman fyysisen hahmonsä keskeiset piirteet”. Tämän yhtiön väki väittää kehittävänsä kolmessa eri vaiheessa teknologiaa, joka mahdollistaa kommunikoinnin materiaalien ja postmateriaalien henkilöiden välillä.

Vaiheessa 1 tulevat mahdollisiksi ”tekstiviestit ja kirjoitettu postmateriaalien perheenjäsenten, ystävien ja eri alojen asiantuntijoiden kanssa”. Vaiheessa 2 on tarkoitus ”mahdollistaa keskustelu niiden rakkaiden kanssa, jotka elävät ikuisuuden toisella puolella”. Ja 3. vaihe, näin yhtiö väittää, avaa tien ”kuulla ja nähdä niitä, jotka kokevat rajattomien mahdollisuuksien kentän eri havaintopisteestä” kuin me.

Pelottavaa on se, kuinka yhtiössä testataan, ovatko heihin yhteydessä olevat kuolleet todella niitä, joita väittävät olevansa: ”Esimerkiksi sureva vanhempi voi kysyä pojaltaan tai tyttäreltään, joka on muuttanut toiseen maailmaan: ’Oliko sinulla lapsena koira nimeltä Ressu? Annoimmeko sinulle linkkuveitsen 10-vuotissyntymäpäivänäsi?’” Tämä on mielenkiintoista seuraavan varoituksen valossa: ”Toisinaan henkiolennot ilmestyvät kuolleiden ystävien hahmossa ja kertovat tapahtumia heidän elämästään tai suorittavat jotakin, mitä heidän tapanaan oli tehdä eläessään.” (2AO 264.)

Keskustelunaiheita:

1. Käyttäen verukkeenaan kulttuurillista hyväksyttävyyttä, monet kristityt seuraavat kyseenalaistamatta kaikkea median tarjontaa. Minkä raamatullisten periaatteiden tulisi ohjata suhdettamme mediaan, varsinkin jos siellä avoimesti edistetään näkemyksiä, joiden tiedämme olevan vääriä ja petollisia (ks. Ps. 101; Sananl. 4:23; Fil. 4:8)?

2. Miten voimme auttaa toisia selviytymään lopun ajan eksytyksistä ilman, että itse joudumme niiden petollisten vaikutteiden vietäviksi?